

DAEMON-SOROZAT 3. KÖNYV

Oblivion

feledés

„Ettől a könyvtől elalélsz!”
– Wendy Higgins, író

Megvédeni őt...
bármilyen áron!

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Oblivion

feledés

DAEMON-SOROZAT 3. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

MEZÍTÁB, FÉLMEZTELENÜL ROHANTAM LE a földszintre, aztán ki a házból, a sűrű hóesésbe. Kat anyja a havazás miatt Winchesterben ragadt, de amint beléptem, megéreztem a másik jelenlévőt.

Dawson.

Mi a pokol? Átjött?

Felsiettem a lépcsőn; valójában nem lepett meg a dolog. Úgy értem, persze, a tény, hogy hajnali hatkor Kat mellett találom, nagyon is különös, de Dawson... maga is nagyon különös volt mostanában.

Kat szobájának ajtaja nyitva állt. Amikor beléptem, Dawson az ablaknál láttam meg; az udvart nézte. Kat az ágyában maradt, és olyan volt... a fenébe, olyan volt, mintha csak én hiányoznék mellőle.

Istenem, de hiányzott.

A tekintete végigsiklott az arcomon, aztán délnek indult, végül visszatért északra. Az arcára halvány pír ült ki.

– Pizsamaparti van? – kérdeztem. – És engem meg se hívtatok?

Dawson csendben ellépett mellettem, ki a folyósóra. Nem sokkal később becsukódott a bejárati ajtó.

– Na, jó – sóhajtottam. – Az elmúlt napokban ebből állt az életem.

Kat arcára kiült az együttérzés.

– Sajnálom – felelte. Rekedt hangját hallva megint szerettem volna összetörni valamit. Az ágyhoz léptem.

– Akarom egyáltalán tudni, mit keresett a testvérem a hálósobában?

– Nem tudott aludni. – Elhallgatott, amikor lehajoltam és meg-rántottam a takarót; utána is kapott, de amikor újra rántottam rajta egyet, eleresztette. – Azt mondta, zavar minket.

Besiklottam a takaró alá, és az oldalamra fordultam, hogy lássam Katet.

– Minket nem zavar.

Kat szép arcán kétely suhant át, aztán ő is oldalra fordult.

– Tudom. – Lágy pillantása ismét rajtam kalandozott, és nagyon szerettem volna, ha a keze is követi. – Azt is mondta, hogy Bethre emlékeztetem.

Ez megint mi a francot akar jelenteni? Ráncba szaladt a homlokom, mire Kat a plafonra nézett.

– Nem úgy, ahogy gondolod.

– Öszintén, akármennyire is szeretem a testvéremet, nem örülök neki túlságosan, hogy a hálósobában tölti az idejét. – Kisimítottam néhány hajtincset Kat arcából, és a füle mögé igazítottam őket. Kat megborzongott az érintésemtől, én pedig elmosolyodtam. – Késztetést érzek, hogy megjelöljem a területemet.

– Hallgass el!

– Jaj, imádom, amikor így felfújod magad! Nagyon szexi.

– Javíthatatlan vagy – vigyorodott el. Erre még közelebb helyezkedtem hozzá, a combomat az övének simítottam.

– Örülök, hogy édesanyád máshol esett a hó fogságába.

– Miért? – vonta fel a szemöldökét kérdőn.

Vállat vontam.

– Kétlem, hogy tetszene neki ez a helyzet.

– Ó, biztosan nem.

Még egy kis fészkelődés, és már csak egy hajszálnyi választott el minket egymástól. A Kat bőréből áradó barack- és vaníliaillat elborított.

– Mondott valamit Willről? – kérdezte.

Kat szája sarka lebiggyedt, a jókedve odalett.

– Csak amit múlt héten is, hogy elment valami konferenciára, meg a családját látogatja meg, de mindketten tudjuk, hogy ez hazugság.

A nyavalyás, hazug seggdugasz.

– A jelek szerint előre tervezett, hogy ne tűnjön fel a távolléte.

– Gondolod, hogy visszajön? – kérdezte Kat leeresztett pillái alól.

A kezem fejével megsimítottam selymes arcát.

– Majd bolond lesz.

Csakhogy Will Michaelsről már bebizonyosodott, hogy bolond.

Kat felpillantott.

– Ami Dawsont illeti...

Elszorult a szívem; a kezem lejjebb vándorolt Kat nyakán.

– Nem tudom, mit tehetnék – ismertem be. Kat lélegzete elakadt; a kezem a vállára siklott, aztán a karjára, a takaró alá. – Nem szól hozzám, mostanában Deehez is alig. Legtöbbször bezárkózik a szobájába, vagy az erdőben bókászik. Én meg követem, de ezt ő is tudja. De azért...

– Időre van szüksége. – Kat előrehajolt, és megcsókolta az orrom hegyét. – Sok mindenem ment keresztül, Daemon.

A csípőjére simítottam a tenyeremet.

– Tudom. Különben is... – Most, hogy egy ágyban feküdtem Kattal, nem akartam másra összpontosítani, csakis rá. Mindössze néhány drága percünk van, amíg kettesben lehetünk. Felé fordultam, a hátára fektettem, a feje két oldalán támaszkodtam meg, hogy ne nehezedjek rá. – ...elhanyagolom a kötelességeimet.

Kat viharszürke szeme ellágyult.

– Kevés időt töltöttem veled. – Csókot nyomtam a jobb halántékára, majd a balra is. – De attól még gondoltam rád.

A keze megpihent a karomon.

– Tudom, hogy sok dolgod volt.

– Tudod?

Bólintott. A jobb kezemre helyeztem a testsúlyomat, az ajkammal végigsimítottam a szemöldöke ívét, aztán bal kézzel az álla alá nyúltam, hogy hátrahajthassam a fejét. Összeakadt a pillantásunk.

– Te hogy viseled?

– Bírom – felelte. – Miattam nem kell aggódnod.

A hüvelykemet végighúztam telt ajkán.

– A hangod...

Összerezzen és megköszöri a torkát.

– Már sokkal jobb.

Egyáltalán nem volt jobb. Az ujjam most makacs álla vonalát követte.

– Még nem eléggé, de már szinte tetszik.

– Igen? – mosolyodott el Kat, és a szívem majdnem megállt. Bólintottam, aztán gyengéden megcsókoltam; kicsiny kóstoló volt abból, amire vágytam.

– Mondhatni, szexi. – Ugyanakkor szerintem Kat mindenestől szexi volt. Újra megcsókoltam, ezúttal mélyebben, a nyelvem hegye

besiklott duzzadt ajkai közé. – Ez a reszelős hang... de azért azt kívánom, bárcsak...

– Ne! – A tenyere közé fogta az arcomat. – Jól vagyok. Ráadásul van a hangszálaimon kívül más aggódnivalónk is. A nagy képnek ez csak egy apró részlete.

Felvontam a szemöldökömet; Kat felkuncogott, aztán elkomolyodott.

– Hiányoztál.

– Tudom. Nem élhetsz nélkülem.

– Ezt azért nem mondanám.

– Ismerd be!

– Na, tessék! Az egód már megint útban van – cukkolt.

Csókot nyomtam a nyakára, éppen az álla alatt.

– Minek az útjában?

– A tökéletes hangulatában.

Felhorkantam.

– Csak szólok, hogy ami útban van...

– Ne tetézd! – intett le, de azért megborzongott, én pedig halkán felnevettem. Úgy véltem, nagyon is szeretne hallani arról, ami az útban áll, nekem pedig semmi kifogásom nem volt ellene.

A combjára csúsztottam a kezemet. Halkan levegőért kapott, és a derekamra kulcsolta a lábát; elöntött az öröm.

– Olyan piszkos a fantáziád! Csak azt akartam mondani, hogy mindenben tökéletes vagyok, ami számít.

Nevetve átkarolta a nyakamat.

– Hát persze. Teljes mértékben ártatlan vagy.

– Nem, ilyesmit sosem állítottam. – A csípőjéhez nyomtam a sajátomat, és amikor levegőért kapott, majdnem hangosan felnyögtem. – Sokkal inkább...

– Bűnös? – Kat a vállam hajlatába temette az arcát, a mellkasa megemelkedett alattam. – Igen, de titokban kedves is. Azért szeretlek.

Szeretlek.

Ezt a szót sosem fogom megunni. Most is beleborzongtam. Nagyon szerettem volna egyszerűen a karomba venni Katet, hogy mindig biztonságban tarthassam. Szerettem volna jobb... luxenné válni miatta. Oldalra hengeredtem, átfogtam a derekát, és szorosan magamhoz húztam. Kat fészkelődött, felemelte a fejét, és aggodalmasan nézett a szemembe.

– Daemon?

– Minden rendben – feleltem, a hangom rekedtes volt a ki nem mondott érzésektől. Csókot nyomtam a homlokára. Éppen ki kellett volna derítenem, hová lépett le Dawson. Ha visszament az erdőbe vagy haza... csakhogy semmi kedvem sem volt hozzá. Kattal akartam lenni. – Jól vagyok. Csak... még korán van. Nincs iskola, nem várható, hogy édesanyád ránk rontson és a teljes neveden szólítson. Egy kicsit most úgy tehetünk, mintha az őrült világ odakint nem is létezne. Ágyban tölthetjük a délelőttöt, mint a hétköznapi tinik.

– Tetszik az ötlet.

– Nekem is.

– Hát persze – mormolta, és addig helyezkedett, amíg egészen hozzám nem préselte magát. Nagyon tetszett a helyzet. Éreztem, hogy a szívünk tökéletesen egyszerre ver.

Így aludni maga lenne a mennyország. Végighúztam a kezem Kat gerincén, mire a teste kissé ívbe feszült, még jobban hozzám nyomódott. Nagyon-nagyon tetszett. Talán mégsem az alvás a legjobb ötlet. Talán...

És akkor szétrobbant a belső udvarra néző ablak; valami nagy és fehér zuhant be rajta, hós és üvegcserepek záporában. Kat riadt sikolyától

csengett a fülem. Felpattantam az ágyról, és valódi alakomba váltottam. A fényem elűzte a szobában még terjengő sötétséget, amikor megkerültem Kat ágát.

Szent szar!

Kat az ágya széléhez mászott, és lenézett.

– Szent szar!

Egy test – egy fehérbe öltözött férfi teste – hevert a padlón. Halott volt. Teljesen.

MÁSODIK FEJEZET

A HULLA BIZTOSAN EGY VÉDELMIS VOLT KORÁBBAN – más okot nem láttam, miért öltözne valaki teljesen fehérbe, hogy beolvadjon a havas környezetbe.

A pokolba.

A férfi koponyája alatt vértócsa gyűlt. Vagy még azelőtt sebesült meg, hogy átrepült az ablakon, vagy aközben. A mozdulatlan mellkasa közepén éktelenkedő megperzselt folt arra utalt, hogy nem csak úgy az égből pottyant közénk.

A francos pokolba!

Kat szíve úgy dobogott, mint egy megdöngetett fémhordó.

– Daemon?

Ő is látta a helyzetet. Sosem volna szabad ilyesminek kitennem. Megpördültem és visszavettem emberi alakomat, aztán átfogtam a derekát, és odébb húztam az ágy széléről.

– Ez egy... egy tiszt... – dadogta, aztán rácsapott a karomra, hogy eresszem el. – A védel...

Elakadt a szava, amikor Dawson jelent meg a szoba küszöbén, a szeme éles, fehér fénnel ragyogott.

– Az erdő szélén ólálkodott – jelentette ki.

A karom ellazult Kat dereka körül, és csak bámultam a testvéremet. Kétszeresen is megdöbbenett. Ő tette volna? Amellett nem beszélt ennyit egyben azóta, hogy visszatért közénk.

– Te... te tetted ezt?

Dawson csak egy pillantást vetett a testre.

– A házat figyelte – felelte, és felemelt egy megolvadt kamerának tűnő holmit. – Képeket készített. Abbahagyattam vele.

Az ördög golyóira, erre most mit feleljek?

Eleresztettem Katet, és a test mellé térdeltem, hogy lehúzzam bélelt, fehér pehelydzsekijét. Égett hús szaga terjengett, amitől Kat azonnal hátrébb húzódott. A vállam felett hátranézve láttam, hogy az öklét a szájára szorítja. Visszafordultam a férfihoz. A mellkasa teljesen átégett. Rendes körülmények között a Forrás ereje elhamvasztja az áldozatot, nem ezt teszi vele.

– Pontatlanul célzol, bátyám – jegyeztem meg, és eleresztettem a kabátot. Megfeszült a vállam. – Az ablak?

– Kijöttem a gyakorlatból – felelte Dawson.

Hogy kijött-e? Ez olyasmi volt, mint kijelenteni, hogy a mennydörgés néha hangos. Basszus!

– Anyu kitekeri a nyakamat – állapította meg Kat. – De most már tényleg.

Talpra álltam, és a testvéremhez fordultam.

Most először nem ismertem rá igazán. Kényelmetlen érzés bugyborékkolt a belsőmben. Dawson nem egyszerűen megállította ezt az embert, hanem megölte, és szenvtelen arcán a megbánásnak nyomát sem láttam. Valójában... valójában saját magamra emlékeztetett, nem önmagára.

Dawson nem gyilkos.

Matthew mellett álltam az erdő mélyén; figyeltük, ahogy az átható fehér fény elhalványul. A hó elolvadt, feltárult a megfeketedett föld, ahol ledobtuk a védelmis tiszt testét. Már csak nedves hamukupacok maradtak belőle.

Lassan kifújtam a levegőt, és a havas ágakra emeltem a tekintetemet.

– Dawson megváltozott, Matt.

Az idősebb luxen egy pillanatig hallgatott.

– Ez valóban meglep? Túl sokáig tartották fogva ahhoz, hogy hosszasan tartó hatások nélkül megússza. – Felemelte a kezét, beletúrt világosbarna hajába. – De ez... Dawson magától sosem...

– Ölne – fejeztem be, és hátraleptem, figyelve, ahogy a szél lassan hóval teríti be a hamukupacokat. – A védelmisek megfigyeltek minket, talán ebben a pillanatban is megfigyelnek, és ő megölte az egyiküket.

– Te hármat öltél meg – mutatott rá Matthew.

– Igaz. – És pocsék érzés is volt véget vetni az életüknek. Még mindig fájt, de ha újra szükség lett volna rá, megtettem volna. Matthew-ra néztem. – Kizárt, hogy ne legyenek tisztában vele, hogy Dawson kiszabadult és hazajött. Még ha nem is tudják már semmire használni, hogy lehet, hogy csak így belenyugszanak? Nem hiszem el, hogy ne jöttek volna rá, hogy már mi is tudjuk: összeszedik a luxeneket, akik embereket változtatnak át. Miért nem verik máris ököllel az ajtónkat? Ennek semmi értelme.

– Valóban – felelte, és az arcomba nézett. – Mostantól óvatosnak kell lennünk. Még inkább, mint eddig bármikor.

– Most már nem náluk van az előny – feleltem belehunyorítva a havat hordó szélbe. – Tudjuk, mire készülnek. Ez a mi erősségünk.

– Igaz.

Visszaindultunk Kat házához. Mindenki ott volt már – Dee is, Andrew és Ash társaságában. Nekik biztosan nehéz lehetett. Amikor beléptem, mindketten azt a pontot nézték, ahol Andrew elesett.

Dawson az ablaknál állt, ahol a karácsonyfa díszlett régebben, és kifelé bámult. A kezét a zsebébe dugta, a homlokát az ablaküveghez nyomta. Elveszettnek tűnt. Elveszettnek, és halálosan fájt, hogy nem tehetek semmit, hogy ezt megváltoztassam. Dee a kanapé karfájára telepedett, a pillantását egy percre sem vette le Dawsonról.

Az emeleti törött ablakot elrendeztük. Matthew elhozta a szükséges eszközöket – egy ponyvát, egy kalapácsot és szögeket. Nem a legjobb pótlás volt, de pillanatnyilag megfelelt.

Újra lesétáltam, és Kat mellé ültem. Közelebb húzódott, egészen hozzám bújtt, én pedig a vállára tettem a karomat. Borzongott, pedig nem járt kint a hidegben. A másik kezemmel odanyúltam, és megérintettem kapucnis felsője szélét.

– El van rendezve.

– Köszönöm – suttozta, és a vállamra fektette a fejét.

Dawsonra néztem.

– Talált valaki valamilyen járművet?

– A bekötőút mellett állt egy Expedition – felelte Andrew. – Kiégettem.

Matthew a fotel karfájára telepedett; úgy nézett ki, mint akinek jól jönne egy ital.

– Jó... de azért mégsem jó.

– Na, ne már! Komolyan? – csattant fel Ash. Ránéztem; most igazán megnéztem magamnak. A haja zsíros tincsekben lógott sápadt arca mellett. Melegítőt viselt, márpedig még sosem láttam máshogy, mint tökéletesnek. Vagyis másban, mint rövid szoknyákban vagy

feszes farmerekben. – Ez egy újabb halott védelmis. Összesen hány halt meg, kettő?

A jelek szerint a másik kettőről nem hallott.

A füle mögé tűrte a haját, és folytatta.

– Tudjátok, el fognak gondolkodni, hogy hol vannak. Az emberek nem tűnedeznek el csak úgy.

– Az emberek állandóan eltűnedeznek – felelte halkán Dawson, de meg se fordult. A szavai mintha kiszippantották volna a levegőből az oxigént, mert igaza volt.

Ash rávillantotta ragyogó, zafírkék szemét, aztán kinyitotta a száját, de meggondolta magát, és újra becsukta, majd megrázta a fejét.

– Mi van a fényképezőgéppel? – kérdezte Matthew, mire Kat előrehajolt, és felvette a megolvadt készüléket.

– Ha voltak is képek, már nincsenek.

– A házat figyelte – fordult meg Dawson.

– Tudjuk – feleltem, és én is előrébb csúsztam, hogy Kat mellett legyek. Dawson oldalra hajtotta a fejét.

– Számít egyáltalán, mi volt a gépen? Figyeltek benneteket. Őt. Mindannyiunkat.

Kat összeborzongott.

– De legközelebb inkább... nem is tudom, beszéljünk, és csak utána hajigáljunk be embereket az ablakokon, ha lehet! – Karba tettem a kezem. – Megoldható?

– És hagyjuk, hogy a gyilkosok elsétáljanak? – szólalt meg Dee reszkető hangon, elsötétülő szeme dühösen villant. – Mert úgy tűnik, éppen valami ilyesminek kellene történnie. Úgy értem, az a védelmis meg is ölhetett volna valakit közülünk, te meg futni hagynád!

– Dee, tudom... – léptem előre, ám a húgom a szavamba vágott.

– Nekem csak ne tudomozz! – csattant fel. A szája remegett. – El-eresztetted Blake-et. – A pillantása Katre villant. – Ketten eresztették el.

A fejemet ráztam, a karom lehanyatlott.

– Dee, aznap már elég gyilkosság történt. Elegen haltak meg.

Dee összerezzen, de nem szólt, csak átölelte saját magát. Ash szólalt meg, és amit mondott, pokolian meglepett.

– Adam sem akart volna több halált. Olyan békeszerető volt.

– Kár, hogy nem kérdezhetjük meg, hogy mit gondol valójában, nem? – húzta ki magát Dee. – Mert meghalt.

– Nemcsak hogy eleresztettétek Blake-et, de hazudtatok is nekünk. Tőle – intett Andrew Kat felé – nem várok lojalitást, de tőled? Daemon, eltitkoltad a dolgokat, és Adam meghalt.

Kat felpattant.

– Adam halála nem Daemon hibája. Ne kend rá!

– Kat... – próbáltam közbeavatkozni.

– Akkor kié? – csapott le rá Dee. – A tiéd?

Kat mélyet sóhajtott, de állta a húgom tekintetét.

– Igen.

A francba!

Matthew ekkor lépett közbe.

– Na, jó, ennyi elég volt. A veszekedés és sárdobálás nem vezet sehova.

– De jobban érezzük magunkat tőle – mormolta Ash, és lehunyta a szemét.

Kat lehajtotta a fejét és ismét leült, ezúttal a dohányzóasztal szélére. Sebesen pislogott, és olyan szorosan markolta meg a térdét, hogy az ujjpercei elfehéredtek.

– Most össze kell tartanunk – folytatta Matthew. – Mindannyiunknak.

Senki sem szólalt meg. Úgy éreztem, annak az esélye, hogy mindenki összetartson itt, nagyjából az „aligha” és a „semmiképpen” között áll.

És akkor megszólalt Dawson.

– Megkeresem Betht.

Mindenki felé fordult, döbbsen és némán – aztán mindenki egyszerre szólalt meg, Katet kivéve, aki továbbra is hang nélkül nézte.

– Szó sem lehet róla, Dawson. Semmiképpen – léptem felé.

– Túl veszélyes – állt fel Dee, az ujjait összefonva, mintha imádkozna. – Elkapnak, és azt nem élném túl. Még egyszer nem.

Dawson ajka alig látható mosolyra húzódott.

– Vissza kell szereznem. Sajnálom.

– Bolond – suttogta Ash hitetlenkedően elkerekedő szemmel. – Istenverte bolond.

Dawson csak vállat vont. Matthew előrehajolt.

– Dawson, tudom, mindannyian tudjuk, hogy Beth nagyon sokat jelent a számodra, de nem keresheted meg. Addig nem, amíg rá nem jövünk, mivel állunk szemben.

Erre már fellobbant valami érzelm Dawson pillantásában, szeme színe erdőzölddé változott. Harag. Az első érzelm, amit láttam rajta, a harag volt.

– Tudom, mivel állok szemben. És azt is tudom, mit tesznek Bethszel.

Nem hittem a fülemnek. Nehéz léptekkel haladva a testvérem elé álltam, készen rá, hogy akár örökké is ott tartsam, ha kell.

– Nem engedhetem. Tudom, nem akarod ezt hallani, de szó sem lehet róla.

Dawson meg sem rezdült.

– Nincs beleszólásod. Soha nem is volt.

– Nem irányítani akarlak, Dawson. Soha nem is akartalak, de éppen most jutottál ki a pokolból. Csak most kaptunk vissza téged.

– Még mindig a pokolban vagyok – vágott vissza Dawson a szemembe nézve. Ebben a pillantásban már szinte felfedezni véltem a régi testvéremet, azt, aki elindult moziba, és nem tért vissza. – És ha az utamba állsz, téged is magammal rántalak.

És már el is tűnt a régi Dawson kicsiny része is...

– Dawson...

Szél kavarodott a nappaliban, meglebbentette a függönyöket, fellapozta az újságokat. Hirtelen Kat jelent meg mellettem, kis kezét a karomra tette.

– Na, jó, a földönkívüli tesztoszteronszint kezd kicsit túl magasra kúszni, és nekem nem hiányzik a törött ablak meg az üvegen át berepülő hulla tetejébe még egy idegen birkózómeccs is. Ha nem hagyjátok abba, szétrúgom a seggeteket!

Felvontam a szemöldökömet – de nem egyedül én bámultam rá.

– Mi van? – kérdezte elvörösödve.

Lassan, gunyorosan elmosolyodtam.

– Lazíts, cica, vagy muszáj lesz szereznem neked egy pamutgombolyagot, hogy azzal játssz!

– Ne kezd megint, tuskófej! – csattant fel.

Öntelten elmosolyodtam, aztán újra a testvéremhez fordultam. Összeszorult a szívem. Valami mást is megláttam az arcán. Vidámságot. Kat látványa jókedvre derítette, és a fenébe is... ettől gombócszorult a torkomba.

Dawson rám nézett, és az arckifejezése kiürült, a szemében kihunyt a fény. Áttörhetetlenné vált, mint a sarki jég. Megfordult, és kiment a szobából; az ajtó becsapódott mögötte.

Abban a percben megértettem, hogy Dawson nem egyszerűen megváltozott. Azzá lett... azzá lett, aki én voltam, és ahogy én, ő is kész megtenni mindent, hogy visszaszerezze Bethanyt.

Mindannyiunkat veszélybe sodorná.

Dawson az emeleten volt, önként vonult el a szobájába. De legalább nem odakint rótt a köröket a hidegben, szóval ez jó hír volt, nem?

A pokolba! Pontos jele, hogy milyen szarul állnak a dolgok, ha ez már jó hír.

Elment az étvágyam. Eltoltam magam elől a pulykás szendvics maradékát, tányérostól.

Dee is alig nyúlt a magáéhoz, és tudtam, ha felmennék, a Dawsonnak bekészített kaját érintetlenül találnám az íróasztalán.

Dee hátradőlt, és rám emelte a tekintetét.

– Kat... beszélni szeretett volna velem, amikor elmentünk tőlük.

Összeszorult a gyomrom.

– Nem állok rá készen, hogy beszéljek vele – folytatta Dee a szendvicsé szélét piszkálva. – Nem tudom, hogy valaha is eljutok-e odáig.

– Eljutsz.

Dee lassan ingatta a fejét.

– Nem tudom, Daemon.

Előrecsúsztam a széken, a könyökömet az asztalra támasztottam.

– Nekem megbocsátottál, vagy nem?

Dee szája haragos vonallá szorult össze; átfutott a fejemben, hogy ez talán nem volt bölcs megszólalás.

– Nem igazán. Ezt jobb, ha tisztázzuk. Hazudtál nekem, és eleresztetted Blake-et.

Pedig Blake dolgába nem fogok most belemenni.

– De azért szóba állsz velem.

– A testvérem vagy, kénytelen vagyok szóba állni veled – fintorgott, és karba tette a kezét. – És nem te ölted meg Adamet.

– Nem is Kat tette.

Újra összeszorította a száját.

– Ha ő nem...

– Kat egyáltalán nem akarta, hogy ez megtörténjen, és ezt te is tudod, Dee. Azt hiszed, neki nincs büntudata az egész miatt? – A haragomtól megkeseredett a számban a pulyka íze. – Azt hiszed, őt nem mardossa belülről? Nem mondta el neked az igazat, mert nem akarta, hogy belekeveredj, és megpróbált benneteket, kettőtöket távol tartani a háztól. Ti döntöttetek úgy, hogy mégis bementek, és tudod, ha Adam élne, ő újra így tenne. – Elfordultam; Dee félrepillantott. – És te is így tennél.

Eltoltam a széket az asztaltól, felálltam, és felvettem mindkettőnk tányérját.

– Most az a legfontosabb, hogy összefogjunk. Együtt kell cselekednünk, mert fogalmunk sincs, mi fog történni legközelebb. Csak azt tudjuk, hogy valami történni fog. – A szemetesbe öntöttem a maradékot, aztán kimentem, de a küszöbről még visszaszóltam. – Később jövök.

Más szavakkal: ne menj sehova.

Tartsd a szemed Dawsonon.

Kiléptem a fagyos, hóillatú levegőbe. Muszáj volt őrjáratoznom. Az érzékeim kiélesedtek, amikor megéreztem a meleg bizsergést a

tarkómon. A másik ház felé néztem, és megdermedtem. Talán még a lélegzéssel is felhagytam.

Kat háza előtt egy hóember állt – féloldalas alak, karok vagy arcvonások nélkül, amely még nem volt ott, amikor korábban eljöttem onnan. Mellette Kat ült a hóban, a házunknak háttal.

Lassan elmosolyodtam; a haragom enyhült. A veranda tetejéről függő hatalmas jégcsapokat észben tartva lementem a lépcsőn, és felé indultam. A vastag hóréteg elnyelte a lépteim neszt. Úgy tűnt, Kat nem is vett észre, amin a közöttünk lévő kötélekre tekintettel igen-csak csodálkoztam.

– Cica, mit csinálsz te itt?

Kissé összerezsent, aztán megfordult.

– Hóembert.

Ránéztem a teremtményre.

– Értem – feleltem. – Néhány része hiányzik.

– Aha – válaszolta mogorván.

A mosolyom lehervadt.

– Ebből még nem tudtam meg, miért ücsörögsz a hóban. A nadrárgod biztosan átázott. – Ebbe belegondolva újra elvigyorodtam. – Várjunk csak, hiszen akkor alighanem megnézhetem magamnak a fenekedet!

Kat felnevetett. Imádtam a hangját. Lehuppantam mellé a hóba, törökülésbe. Néhány pillanatig hallgattunk, aztán odahajoltam, és a vállához érintettem a vállamat.

– Valójában mit csinálsz itt? – tudakoltam.

– Mi van Dawsonnal? Elindult már?

Kikerülte a kérdést, ráadásul annyira feltűnésmentesen, mint a szemeteskocsi hajnali hatkor, de hagytam. Egyelőre.

– Még nem, mert egész nap követtem, mint egy óvó bácsi. Megfordult a fejemben, hogy csengőt akasszak a nyakába.

Halkan nevetett.

– Szerintem nem értékelné az ötletet.

– Nem érdekel. – A haragom beszivárgott a hangomba. – Ha elfut Beth után, annak rossz vége lesz. Mind tudjuk.

– Daemon, te...

– Igen? – kérdeztem kisvártatva.

– Miért nem jöttek Dawson után? Tudniuk kell, hogy itt van. Ha megszökik, itt keresnék először. És nyilvánvaló, hogy figyelnek minket – intett a házam felé. – Szóval, miért nem jöttek el érte? Értünk?

A féloldalas, félkész hóembert néztem.

– Nem tudom. Bár gyanakszom pár dologra.

– Mikre?

– Tényleg hallani akarod?

Kat bólintott.

– Szerintem a minisztérium tisztában volt Will terveivel, tudták, hogy megszervezi Dawson szabadulását. – Egy pillanatra elhallgattam, hogy meg tudjam fogalmazni a gondolataimat. – És hagyták.

Aprót sóhajtott, és felvett egy marék havat.

– Én is így gondolom.

– A nagy kérdés az, hogy miért? – pillantottam rá.

– Biztos, hogy nem jó szándékból. – Hagyta, hogy a hó nagyja kiperegjen kesztyűs ujjai közül. – Csapda lesz. Száz százalék.

– Készen állunk – feleltem, mert nem volt más választás. – Ne aggódj, Kat!

– Nem aggódom – vágta rá, de mindketten tudtuk, hogy ez nem igaz. – Valamiképpen eléjük kell vágnunk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igazad van. – Kinyújtottam a lábamat, nem törődve a hó nedves hidegével. – Tudod, hogyan érzük el, hogy az emberek ne fedezzenek fel minket?

– Felbosszantjátok és elrettentitek őket magatoktól? – vigyorgott rám szemtelenül.

– Vicces, de nem. Tettetünk. Folyamatosan megjátsszuk, hogy nem különbözünk másoktól, hogy semmi sem történik.

– Nem tudlak követni.

Eldőltem a havon.

– Ha eljátsszuk, hogy megúsztuk Dawson szökését, hogy nem találunk semmit gyanúsak, vagy, hogy fogalmunk sincs arról, hogy kiderültek a képességeink, talán nyerhetünk egy kis időt, amíg kitáljuk, mi lesz a következő lépésük.

Apró mosollyal nézte, ahogy oldalra vetem a karom.

– Gondolod, hogy majd elkövetnek egy hibát?

– Passz. Pénzt nem tennék rá, de mondhatni, nálunk marad a labda. Pillanatnyilag ez a legtöbb, amit nyerhetünk.

Összeakadt a pillantásunk. Én is elmosolyodtam, és lassan fellecsúsztottam a karom és a lábam a hóban. Kat fojtottan nevetett.

– Ki kellene próbálnod – csalogattam lehunyt szemmel. – Szélesíti a látókört.

Egy másodperc csend után éreztem, hogy leheveredik mellém.

– Rákerestem a Daedalusra.

– Igen? És mit találtál? – Folytattam az emberek által valaha látott legszexibb hóangyal megrajzolását.

– Nos, nem találtam meg az „Üdv a Daedalusnál, a kormány titkos szervezeténél” című oldalt.

– Ó, tényleg nem?

Kat fél kézzel rám csapott.